

Gulácsy Lajosnak, a magyar avantgard egyik kiemelkedő művészenek neve fémjelzi májustól a Képcsarnok szegedi bemutatótermét. A reprezentatív árusító- és kiállítóterem Juhász Gyula egykori legjobb barátjának nevét vette fel. „... Ó, csodálatos / Szent, tiszta művész, Giotto jó utóda, / Alázatos, hú, tőled nem kíván / Már e planéta semmit, és a holdba / Nakonxipán vár már, Nakonxipán!” — írta Gulácsy Lajoshoz című versében Juhász Gyula. Nakonxipánnak, ennek a lázas képzelet szülte álomvilágnak festője volt a magyar vizionárius, szürrealista festészet előhírnöke, úttörője, a tragikus sorsú Gulácsy. Sajnos, nevének rézbe metszett betűi kivételével a szép bemutatóteremben semmi nem emlékezik a névadóra. Se egy eredeti festmény — pedig bizonyára még műgyűjtők is ajánlanának a birtokukban levők közül! —, se egy eredeti kézirat, első megjelenés fotókópiája, egy kézjegy sem, sőt egy reprodukció sem! Egyik sem pótolhatatlan!

Tizenegy szegedi festő kollektív kiállításával nyitott az újjáalakított kiállítóterem. Dér István, Fontos Sándor, Kopasz Márta, Novák András, Papp György, Cs. Pataj Mihály, Pataki Ferenc, Pintér József, Vincze András, Zoltánfi István és Zombori László festményeit láthattuk. A Képcsarnok két évvel ezelőtt indította el hagyományteremtő sorozatát, miszerint minden második évben közös kiállításon fogadja a szegedi alkotókat. A művészek élnek is a lehetőséggel, sőt megkockáztatom (tisztelet a kivételnek!): egyesek vissza is élnek. Köznyelven szólva „rádobnak egy lapáttal”. Nagyon jól tudják, „mit eszik a közönség”. S azután együtt siránkoznak a közízlés alacsony színvonalán, együtt szidják a Képcsarnok üzletté devalvált mecénáló tevékenységét és ... újracsak „rádobnak egy lapáttal”. Az el-lentmondás, úgy tűnik, feloldhatatlan. Legalábbis egyelőre. Pedig ennek több vesztese van, mint nyertese.

TANDI LAJOS

